

ÖMER SEVİNÇGÜL

...eeee...

Hayaldi Roman Oldu

Novella

"Yazar kanadı kırık bir kuştur,
uçup gidenlerin ardı sıra
ağtlar yakan..."

YAZARIN GİZLİ DEFTERİ

CARPE
DIEM

Yazarın Gizli Defteri
Hayaldi Roman Oldu

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Genç Kurgu / Novella
1. Baskı, İstanbul, Şubat 2022
Yayıncılık Sertifika No: 45585

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

anı yakala!

**CARPE
DIEM**

Ömer Sevinçgöl

Yazar olmaya on beş yaşında karar verdi. Lise ve üniversite yıllarında yazmaya devam etti. Evvela özel bir kurumda editör. Sonra kamuda yüksek mühendis. Dokuz senenin ardından istifa ve yeni bir aşama. Kültür, sanat, yayın temalı kurumlar kurdu ve yönetti. Modern Kültür Merkezi, Adı Yok Dergisi, Radyo Aktif, Taksim Ofisi, sanat etkinlikleri, sosyal kulüpler. Hep yetenekli gençlerle bir arada. Medyada sanat ve felsefe sohbetleri. Yurt içinde ve dışında seminerler. Ulusal ve uluslararası gençlik projelerinde danışmanlık. En sonunda özgün ve öncü bir girişim: Carpe Diem Yayınları. İmza günleri, okul etkinlikleri birbirini izledi. Yapıp ettiklerinin özünde daima ‘yazarlık tutkusu’ vardı. Novella türünde yirmi sekiz kitap yazdı. Eserleri beş dile çevrilip yayınlandı. “Kalbiyle yazan kalbe yazar” diyor ve ‘taze ruhlara’ yazıyor.

www.omersevincgul.net

Türkçe Yayınlanan Kitapları

- Keyifli Felsefe - Baba Filozoflar
- Keyifli Felsefe - Tabula Rasa
- Keyifli Felsefe - Memento Mori
- Keyifli Felsefe - Carpe Diem
- Sırlarla Dolu Bir Kitap
- Şiraz ve Şehzade
- Şiraz ve Sultan
- Bir Gizli Hazine idim
- Sırlar Mağarası
- Seni Seven Biri Var
- Sonsuz Hayat Seni Bekliyor
- Her Şey Anını Bekler
- Sana Yeni Bir Dünya Gerek
- İnaniyorum Öyleyse Varım
- Sonra Bir Gün O Geldi
- Sana Hayret Yakışır
- Hayat Sevince Güzel
- Uykumu Geri Ver!

- Kalbinin Sesini Dinle
- Beni Yalnız Sen Anlarsın
- Yazar Olmak İstiyorum
- Anne Neden Kedilerin Elleri Yok?
- Sensiz Ama Seninle
- Her Yerde Seni Aradım
- Hayaldi Roman Oldu
- Sakın Arkana Bakma!
- Kulluğum Sultanlığımdır
- Mervin - Beni Ararsan Bulursun
- Mervin - Esaretten Kurtuluş

İngilizce Yayınlanan Kitapları

- The Eternal Life Awaits You
- Short, Easy, Fun Philosophy
- There is One Who Loves You
- Life is Beautiful When One Loves
- 'Mervin' Search, and You Will Find Me

Arapça Yayınlanan Kitapları

- Al-Hayatu jamilah indama Nuhib
- Falsafah Khafifah Zarifah
- Al'Hayatu L-abadiyyah Tantaziruk
- Mervin in Tabhas Annî Tadjidni
- Mervin Annajatu Mina Al-asr
- Hunâlika Man Yuhibbuk

Almanca Yayınlanan Kitapları

- Es gibt „jemanden“, der dich liebt
- Das ewige Leben wartet auf dich!
- Du brauchst eine neue Welt!
- Ich konnte dich nicht dir selbst überlassen
- Mervin du findest mich, wenn du mich suchst“
- Alles wartet auf sein moment
- Vertraue dich dem Besitzer deines Herzens an
- Ohne dich aber doch mit dir

Boşnakça Yayınlanan Kitapları

- İma Neko Ko Te Voli

Arnavutça Yayınlanan Kitapları

- Ja, Kjo Eshte Jeta

Bahar yıllarımdı. Yazar olmak arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Babam örtülü biçimde, annem açıkça karşı çıkıyorlardı bu niyetime. Benim daha tutarlı, daha garantili, daha kârlı bir meslek edinmemi istiyorlardı.

Dayım evimize geldi bir gün. Babam evde yoktu. Annemin meşhur patlıcan musakkasını birlikte yedik. Kahve faslında ikisi sohbete başladılar. Daha doğrusu, annem konuşuyor, dayım dinliyordu.

Yorgun ve bitkin görünüyordu, dayım. Esmer yüzü bir hayli zayıftı. Avurtları çökmüş, elmacık kemikleri belirgin hale gelmişti. Kim bilir kaç gündür jilet görmemişti yüzü. Elbisesinde boya lekeleri vardı. İş yerleri için tabela yazardı.

Babamla araları iyi değildi. Bize nadiren gelirdi. Ben de pek gitmezdim evine. Uzakta oturuyordu zaten.

Onu yeteri kadar tanıımıyordum. Hep annemden dinlemişim hayat serüvenini.

Bir zamanlar ressam olmakmış niyeti. ‘Güzel Sanatlar’ sınavını kazanamamış. Üniversiteden umudu kesince kendi kendine resim yapmaya başlamış. Bir yolunu bulup sergi de açmış. Fakat hiçbir ilgi uyandırmamış eserleri.

Hayata küsmüş. İçine kapanmış. Evlenmemiş. Kendi hâlinde yaşamaya çalışıyormuş. Resim yapıyor, kitap okuyor, kuş besliyor, bir de her hafta ‘şans oyunları’ oynuyormuş.

Daha önceki seyrek buluşmalarımızda benimle konuşmazdı. Söz söylemeye değer bulmazdı sanırım. Bu da benim canımı sıkardı. Her nasılsa bu kez konuşmak istedi. Belki de laf olsun diye, gelecekte ne olmak istediğimi sordu.

“Büyüyünce ne olmak istiyorsun yeğenim?” dedi.

“Ben artık büyüdüm” demek geldi içimden, demedim. “Yazar olmak istiyorum” dedim.

“Yaaa, öyle miii!” diyerek ondan beklemediğim bir hayret nidası saldı havaya. Daha önce hiç görmemiş gibi dikkatle baktı bana. Sonunda ilgisini çekebilmişim işte.

Masayı toplayan annem dikkat kesilmişti. Beni şu ‘uğursuz yazarlık hevesi’ dediği tutkumdan vazgeçirmek için dayımı örnek verir, “Dayın gibi sefil olmak mı istiyorsun? Resim diye tutturdu, bak ne hâle geldi” derdi.

Şimdi üçümüz bir aradaydık. Konumuz edebiyattı. Dayım beni destekler diye düşünüyordum. Sanata duyarlı olmalıydı. Ben de, annem de onun bir şeyler söylemesini umuyorduk. Bunu anladı sanırım. Başladı kendine özgü ses tonuyla konuşmaya.

...

“Sanat... Edebiyat... Yazar olmak... Nasıl da süslü kelimeler! Ya hayat? Sen hayat nedir bilir misin yeğenim? Ben söyleyeyim. Hayal kırıklıklarının bir toplamıdır hayat. Küçük yaşta başlar, insan büyüdükçe büyür. Her adımda yeni acılar yudumlarsın.

Babam en güçlü adamdır, herkesi dövebilir dersin, biraz büyüyünce, babanın kendi hâlinde bir adam olduğunu anlarsın. Evine ekmek getirmek için çırpınan sıradan biridir o. Herkesi dövemez ve onu dövebilecek pek çok baba vardır.

Kendinle ilgili de umutların, beklentilerin vardır. Büyüyünce yakışıklı, karizmatik, güçlü olmayı umarsın. Filmlerdeki jönler gibi görünme hayali kurarsın. Boyum uzun olacak diye beklersin, kısa kalırsın. Yüzüm git gide güzelleşecek diye ümit edersin, daha da çirkinleşirsin. Tuz buz olur hayallerin.

Kendini arkadaşlarıyla kıyaslarsın. Senden daha alımlı, daha yakışıklı olanları gördükçe kalbin sızlar. Keşiflerin seni fena hâlde üzer. İçine derin bir acı çöker, aynalara düşman kesilirsin. Başka biri olmak istersin, hayal dünyanda filmler çevirir, en iyi rolü kendine verirsin. Fakat amansız gerçek peşini hiç

birakmaz. Sen neysen osundur. Kabul etmekten başka çaren yoktur.

Sonra yeteneklerini keşfe çıkarsın. Önünde bir sürü yol vardır ve senin de denemek için zamanın bulunmaktadır. Özel yetenek isteyen alanlara yönelirsin. Uzaktan bakana pırıltılı görünür bunlar. Bazen kendin heves edersin, bazen de çevrendekiler yönlendirirler.

Söz gelişi, sporcu olmak istersin ama cılız bedenin dikilir önüne. Müzisyen olayım dersin, ses algın zayıf kalır. Ressam olmaya karar verirsin. Kursu gider, sergi gezer, bir sürü resim yaparsın. Başkaları da resim yapmaktadır bu arada, onlarla kıyaslırsın kendini.

İmkânların oranında denedikten sonra kabiliyetinin sınırlı olduğunu anlarsın. Hata etmişim, yanlış yol tutmuşum dersin, yürüdüğün yoldan geri dönmek istersin, başka bir alan denemeyi arzu edersin ama yaşın ilerlemiş, zamanın azalmıştır.

Bedenini keşfettiğin zamandakine benzer başka bir sızı başlar kalbinin derinliklerinde. Hayal kırıklıkların birbirini izler. Kendine olan güvenin azalır. Yükseklerde uçmazsın artık. Ezilmiş, horlanmış, düşmüş hissedersin kendini.

Yaşın ilerlemiştir. Yakışıklılık, yetenek, zekâ, beceri, başarı sınırların daha da belirginleşmiştir. Kabullenmek zor gelir ama ister istemez kabullenirsin. Önceleri içine kapanır, acı çeker, hayata küser, mutsuz olursun.

Fakat zamanla yaraların kabuk bağlar. Zamanın tozu geride kalan izleri örter. Sonunda özel yetenek istemeyen bir iş bulur, çalışmaya başlarsın. Uygun bir kısmet önüne çıkınca evlenir, yuva kurarsın.”

Dayım bu minval üzere lafı bir hayli uzattı. Söz söylemek lüzumsuzmuş da mecbur kalmış gibi yahut vakitsiz uyandırılmış da uykusu varmış gibi konuşuyordu.

Ağzından çıkan her kelime kendisine acı veriyordu sanki. Izdırap çekiyormuş izlenimi veren yüz ifadesiyle çok da yavaş konuşuyordu.

Saygısızlık olmasın diye sonuna kadar dinledim. Kendi hayatını anlatıyordu aslında ‘hayat budur’ diyerek. Başarısız bir insanın izlenimleriydi anlattıkları. Umutsuzluk doluydu.

Beni fena hâlde sıkan bu uzun tirat annemi memnun etmiş benziyordu. Bir kuşku düştü içime. Musakkalı yemek faslı, hiç konuşmayan dayımın uzun uzadıya konuşması düşündürdü beni. Bu sahneyi önceden planlamış olabilir miydi annem?

Evet, mümkündü. Beni şu ‘uğursuz’ yazarlık hevesimden vazgeçirmek için her şeyi yapabilirdi annem, bundan emindim. Sahne, dekor, replikler, sözün kısası her şey bir mizansenî hatıra getiriyordu.

“Sözün bitti mi, dayı?” dedim.

“Bitti yeğenim” dedi.

“Seni dikkatle dinledim. Kusura bakma ama çok karamsarsın. Katran karası bir tablo çizdin. Tamam, hayal kırıklıkları yaşayabilir insan, acı çekebilir. Fakat bence umudu elden bırakmamalı. Her şey kötüye gitmez ya. Başaranlar da var, hem de sürüyle.”

“Karşına çıkabilecek güçlükleri anlattım sana.”

“Evet, anlattın. Teşekkür ederim. Fakat söylediklerin beni korkutmadı. Tersine, daha da bilendim. Zoru seviyorum sanırım.”

“Sen başarabilecek misin peki, emin misin?”

“Niye olmasın? Denemeden bilemem, eminim diyemem ama mümkün. Başaramazsam, denedim olmadı, derim. Kendimi yiyip bitirmem niye denemedim diye.”

“Hiç kolay olmayacak.”

“Farkındayım.”

“Bedel ödemen gerekecek.”

“Bunu da biliyorum. Her bedeli ödemeye hazırım. Yazar olmak istiyorum ve olacağım. Gün gelecek kitap kapaklarında adımlı görecek. Kim bilir, belki de kitaplarımdan birinde bu sohbetimiz de yer alacak. Belki sen de okuyacak, bugünü hatırlayacaksın.”

Dayım, elindeki kahve fincanını sehpayaya koydu ve ‘Ben elimden geleni yaptım’ dercesine anneme baktı. ‘Umutsuz vaka, adam olmayacak bu çocuk’ manasına gelen bir mimikle karşılık verdi, annem. Ben, ikisinin önceden kurguladıkları bu mizansenin anlamamışım gibi davranmayı sürdürdüm.

Yazar olmak için çırpınıp duruyordum. Kitap okuyan, yazı yazan arkadaşlarım vardı. Edebiyat sevdalıları bir arkadaşımızın evinde toplanıyor, birbirimize yazılarımızı okuyor, sanat tartışmaları yapıyorduk.

Körpeydik ve açtık. Her şiiri tatmak, bütün öyküleri emmek, her romana dokunmak istiyorduk. Büyük bir hevesle denemeler, şiirler, öyküler yazıyor, birbirimize okuyorduk.

İçimizde bir de deneyimli, bilgili, kültürlü ‘abimiz’ vardı. En çok o konuşurdu, biz dinlerdik. Konuşmalarında ünlü romancılardan, hikayecilerden, şairlerden söz ederdi büyük bir hayranlıkla. Bir sürü isim sayar, bir sürü de kitap adı anardı.

Kendisi de yazıyordu. Gerçi henüz yayınlanmış kitabı yoktu, ne yazdığını ve nasıl yazdığını bilmiyorduk ama onun yetenekli bir yazar ve son derece kültürlü bir edip olduğuna adanmıştık.

Bir yazar adı andı mı, ben hemen kitapçılara koşar, o yazarın eserini almaya, bir an önce okumaya çalışırdım. Sonra öğrendim ki toplantılara katılan arkadaşlarım da benim gibi yapıyorlarmış!

İsminden övgüyle söz ettiği her yazarın eserini ‘beğenmek niyetiyle’ okuyordum. Eleştirel yaklaşmak aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Eğer içimde olumsuz bir duygu uyanırsa kendimi suçluyor, bu ünlü adamın eserini ‘anlamak’ ve ‘takdir etmek’ için henüz yetersiz olduğum düşüncesinde karar kılıyordum. Bu durum uzun süre böyle devam etti.

Bir gün, adını andığı, göklere çıkararak övdüğü bir yazarın kitabını okurken bir şüphe belirdi içimde. Okuduğum yazılar hiç de başarılı sanat eserleri gibi gelmemişti bana. Mümkün müydü, kültürlü ‘abimiz’ de benim gibi ünün etkisi altında kalmış olabilir miydi acaba?

Bir sinema yapmaya karar verdim... Bu davranışımı ahlaki bulmayabilirsin. Yargılayabilirsin de. Fakat yine de söyleyeceğim.

Beğendiği yazarlardan birinin fazla bilinmeyen bir öyküsünü el yazısıyla yazdım, toplantı günü abimize gösterdim.

Benim yazdığımı sanmasını istiyordum, öyle de oldu. Dikkatle okudu, biraz düşündü, sonra bir kez daha okudu. Başladı eleştirmeye. Bir sürü edebi kusur buldu. Bir sürü de tavsiyede bulundu. Hayretle dinledim.

Düzensiz okumaktan mıdır nedir, abimizin hafızası hem zayıftı hem de disiplinden yoksundu. Bir hafta önce benden dinlediklerini yeni bir havadismiş gibi bana anlatırdı bazen.

Uzunca bir süre geçtikten sonra, o ünlü yazarın kitabını toplantıya götürdüm, aynı öyküyü bulup okudum. Rutin bir uygulamaydı bu. Her katılımcı, okuduğu kitaplardan bazı bölümleri toplantıda herkesle paylaşabiliyordu.

Öyküyü dinledikten sonra, büyük bir hayranlıkla, “İşte edebiyat bu!” dedi. Sonra başladı öyküdeki edebi incelikleri anlatmaya. Bunu da yine hayretle dinledim.

Bu sınamadan kimseye söz etmedim. Ben dersimi almıştım. Kitap seçerken ünün ve övgünün etkisinde kalmamaya karar verdim ve bu kararımı ısrarla uyguladım.

Sonuç hayret vericiydi. Bu usul sayesinde, ismi saygıyla anılan pek çok yazarın, edebi nitelik bakımından hiç de sanıldığı gibi olmadığını gördüm. Tanınmış olmak bir ayrıcalıktı ve herkes etki altındaydı.

Nasıl etkilenmesinler! Bir sürü eleştirmen bu kitapları hararetle tavsiye ediyordu. Ders kitaplarına örnek metin diye alıntılar yapılıyor, yazar hakkında fakültelerde tezler hazırlanıyordu. Okur tam bir baskı altındaydı.

Haksız bir yargı dayatılmıştı ona: Herkes bir kitaptan söz ediyorsa o kitap iyidir! Bir sürü sıradan eseri ‘şaheser’ diye sunuluyordu. Bunlar yazarının haksız ünü sayesinde satılıyor, alınıyordu. Güzel bir kitap ise, yazarı tanınmıyor diye toz duman arasında kaybolup gidiyordu.

Ben birazcık anladım bu piyasanın kurallarını. Zincirleri kırmaya, zorla gözüme yerleştirilen ve benim saf bakışımı da bulandıran gözlükleri fırlatıp atmaya çalıştım. Bunu biraz başardım da.

